

«Η σκιά του ανέμου». Ένα μυθιστόρημα- φαινόμενο με θέμα το μυθιστόρημα, τον έρωτα, την παλιά Βαρκελώνη- και όχι μόνο...

Τα βιβλία του έχουν πουλήσει πάνω από 30 εκατομμύρια αντίτυπα και στις πέντε ηπείρους του πλανήτη. Έχει μεταφραστεί σε 50 γλώσσες. Τα βραβεία που πήρε είναι αναρίθμητα. Οι κριτικές διθυραμβικές. Είναι ο Ισπανός συγγραφέας Κάρλος Ρουίθ Θαφόν. Γεννημένος στη Βαρκελώνη ξεκίνησε τη λογοτεχνική του καριέρα το 1993 με εφηβικά μυθιστορήματα, για να φθάσει το 2001 στο απόγειο της δόξας του με το πρώτο κίβλας μυθιστόρημα για... μικρούς και μεγάλους. Το «Η σκιά του ανέμου», που θεωρείται ένα σύγχρονο εμπορικό φαινόμενο καθώς, όχι μόνο πέρασε στην κατηγορία των ευπώλητων διεθνώς, αλλά χαρακτηρίζεται ως το πλέον επιτυχημένο μυθιστόρημα στα εκδοτικά χρονικά της Ισπανίας, μετά τον «Δον Κιχώτη».

Πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ψυχογιός σε μετάφραση Βασιλικής Κνήτου, ενώ είχε πρωτοκυκλοφορήσει το 2004 από τις εκδόσεις Λιβάνη.

Το βιβλίο, παρά τον όγκο του- και αν εξαιρέσεις ορισμένα μέρη συμβατικών περιγραφών – κρατάει αδιάπτωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη και στις 615 σελίδες του. Γιατί τα έχει όλα: Μυστήριο, έρωτα, πάθη, πλεκτάνη, πολιτική, αίμα, καλό και κακό. Αυτό όμως που το αναδεικνύει είναι η επικέντρωσή του στη μαγεία της έννοιας του βιβλίου. Πρόκειται για ένα... υπερβιβλίο, με θέμα τον έρωτα για τη απόλαυση της ανάγνωσης, το δέος της βιβλιοθήκης, την ηθική της συγγραφής. Και όλα αυτά, μέσα σε μια ατμοσφαιρική και αιματηρή Βαρκελώνη πριν τον εμφύλιο και μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο.

Η αφήγηση ξεκινάει με το κεφάλαιο «Το κοιμητήριο των λησμονημένων βιβλίων». Ο Ντανιέλ θυμάται την μέρα που σε ηλικία 10 χρόνων, το καλοκαίρι του 1945, ο βιβλιοπώλης πατέρας του τον οδήγησε στην παλιά πόλη, ζητώντας του να μην αποκαλύψει το μυστικό. «Ούτε και στη μαμά;». Ο πατέρας του αναστέναξε και με θλιμμένο χαμόγελο του είπε: «Σε εκείνη μπορείς να λες τα πάντα». Η μητέρα του είχε πεθάνει, αλλά ο μικρός γιος του βιβλιοπώλη, που τα βράδια αποκοιμόταν στο πάνω δωμάτιο ,περιέγραφε στη μητέρα του τα νέα στο σχολείο, με τον πατέρα του να κρυφακούει από τη διπλανή τραπεζαρία σιγοκλαιγοντας. Όταν ο Ντανιέλ μπήκε στη κτίριο με τα σκονισμένα βιβλία, τον υποδέχθηκε ο φύλακας, ένας μικρόσωμος άντρας με χαρακτηριστικά ... αρπακτικού και ασημένια μαλλιά . Και τότε ανακάλυψε έναν άλλον κόσμο. Ο βιβλιοφύλακας, οδηγώντας τους σε μια γαλαζοφώτιστη στοά ανάμεσα σε νωπογραφίες που παρίσταναν πλήθος αγγέλων και πλάσματα μυθικά, τους άφησε στη γεμάτη με διαδρόμους, εξέδρες και γέφυρες βιβλιοθήκη, όπου συνάδελφοι του πατέρα του περιεργάζονταν σιωπηλοί σπάνιες εκδόσεις, λες και ήταν μέλη μιας μυστικής αδελφότητας. Ο πατέρας του γονάτισε δίπλα του και κοιτάζοντάς τον στα μάτια του είπε με φωνή εκμυστήρευσης: «Αυτό το μέρος είναι ιερό. Κάθε βιβλίο, κάθε τόμος που βλέπεις έχει ψυχή. Την ψυχή εκείνου που το έγραψε και τις ψυχές αυτών που το διάβασαν, έζησαν και ονειρεύτηκαν μαζί του. Κάθε φορά που ένα βιβλίο αλλάζει χέρια, κάθε φορά που το βλέμμα ενός ανθρώπου πλανιέται στις σελίδες του, το πνεύμα του αυξάνεται και δυναμώνει. Πριν από πολλά χρόνια, όταν ο δικός μου πατέρας με έφερε για πρώτη φορά εδώ, ετούτο το μέρος ήταν ήδη παλιό. Ίσως τόσο παλιό όσο και η ίδια η πόλη. Κανένας δεν ξέρει να πει με σιγουριά από πότε υπάρχει ή ποιοι το δημιούργησαν. Θα σου πω αυτό που μου είπε κι ο πατέρας μου. Όταν μια βιβλιοθήκη εξαφανίζεται, όταν ένα βιβλιοπωλείο κλείνει τις πόρτες του, όταν ένα βιβλίο χάνεται στη

λησμονιά, εμείς που γνωρίζουμε τούτο το μέρος, οι φύλακες, φροντίζουμε να σιγουρευτούμε ότι θα καταλήξει εδώ. Σ' αυτό το μέρος, τα βιβλία που πια κανείς δε θυμάται, τα βιβλία που έχουν χαθεί στο χρόνο, ζουν για πάντα, περιμένοντας να βρεθούν κάποια μέρα στα χέρια ενός καινούργιου αναγνώστη, ενός νέου πνεύματος. Εμείς στο μαγαζί τα πουλάμε και τ' αγοράζουμε, αλλά στην πραγματικότητα τα βιβλία δεν έχουν ιδιοκτήτη. Το καθένα απ' τα βιβλία που βλέπεις εδώ υπήρξε κάποτε ο καλύτερος φίλος ενός ανθρώπου. Τώρα πια έχουν μόνο εμάς, Ντανιέλ. Πιστεύεις πως θα μπορέσεις να κρατήσεις αυτό το μυστικό;». Ο γιός απάντησε καταφατικά οπότε ο πατέρας προχώρησε στο επόμενο στάδιο: Τον κάλεσε να διαλέξει ένα βιβλίο και να το υιοθετήσει, υποσχόμενος δια παντός ότι δεν θα το αφήσει να εξαφανισθεί. Αφού διέσχισε εκείνο το λαβύρινθο, αφού χαίδεψε τις ράχες δεκάδων βιβλίων, αφού πέρασε διαδρόμους σπειροειδείς, σταμάτησε στην άκρη εντοπίζοντας ένα που πρόβαλλε ντροπαλά στο ράφι, δερμάτινο, με εξώφυλλο στο χρώμα του κρασιού και γράμματα χρυσαφένια. Ήταν «Η σκιά του ανέμου», του Χουλιάν Κάραξ. Ποτέ του δεν είχε ακούσει για τον τίτλο και ούτε ήξερε τον συγγραφέα.

Επιστρέφοντας στο διαμέρισμά του άρχισε αμέσως το διάβασμα. Το μυθιστόρημα αφηγούνταν την ιστορία ενός άντρα ο οποίος αναζητούσε να βρει τον πατέρα του, τον οποίο ποτέ δεν είχε γνωρίσει και που την ύπαρξή του είχε ανακαλύψει μόνο χάρη στα τελευταία λόγια της μητέρα του τη μέρα του θανάτου της. Η ιστορία της αναζήτησης εξελισσόταν σε μια περιπετειώδη οδύσσεια, στην οποία ο πρωταγωνιστής πάσχιζε να ξαναβρεί τα χαμένα παιδικά του χρόνια, αλλά και έναν έρωτα που κατέληξε σε τραγωδία.

Ο Ντανιέλ μεγαλώνοντας αποφάσισε να ερευνήσει όχι μόνο ποιος ήταν ο συγγραφέας μα και ποιος ο ήρωας του μυθιστορήματος που είχε υπό την προστασία του. Στην πορεία ανακάλυψε πως, εδώ και χρόνια, κάποιος άγνωστος έψαχνε τα αντίτυπα του βιβλίου καίγοντάς τα. Και συνειδητοποίησε πως κρατάει το τελευταίο... Μάλιστα τρόμαξε όταν μια νύχτα τον πλησίασε στο δρόμο ένας τύπος-αντίγραφο ήρωα από τη «Σκιά του ανέμου» και...

Μέχρι την τελευταία σελίδα ο Θαφόν, με συνεχείς εκπλήξεις, αποσπά το ενδιαφέρον του αναγνώστη, ακόμη και αν αυτός είναι πονηρεμένος από ανάλογες κλασικές τεχνικές γραφής. Μιλάμε για ένα βιβλίο- θρίλερ περιωπής. Για ένα μυθιστόρημα μέσα στο μυθιστόρημα.

Κώστας Μαρδάς